

פ ר ו ט ו ק ו ל . מס. 92

מישיבת ועדת הפנים ואיכות הסביבה, שהתקיימה
ביום ששי, כ"א באייר תשל"ה - 2.5.75, משעה 09.00.
(בתל-אביב, במרכז לשלטון מקומי)

נ ו כ ח י מ - חברי הוועדה:

- י. תמיר - היו"ר
- נ. אליעד
- י. בארי
- א. ורדיגר
- ב.צ. קשת

מוזמנים:

- מר גלאס - משרד המשפטים
- מר בלצן - מנהל "עתים"
- מר ולנר - יו"ר הנהלת "עתים"

ח"כ עקיבא נוף - (בעל הצעה לסדר היום של ישיבת
ועדת הפנים)

מזכיר הוועדה:

- י. ברזני

ה ק צ ר נ י ח :

שולמח פרג

בסדר-היום: (א) חוק לתיקון פקודת הידיעות הטלגרפיות
לעחונות, חשל"ד-1973;

(ב) אישום באלימות בעת חקירה עצירים במשטרה - הצעה
ח"כ עקיבא נוף.

היו"ר י. תמיר:

אני פותח את הישיבה.

אני מקדם בברכה את האדוונים בלצן וולנר שהם באי כוח "עתים". הזמנתי אותם בקשר עם החקיקה המונחת לפנינו - חוק לתיקון פקודת הידיעות הטלגרפיות לעתונות, תשל"ד-1973.

עד שעה 10-10.15 אנחנו נעסוק בחקיקה זו, ומשעה זו ואילך נעסוק בנושא שאותו יזם ח"כ עקיבא נוף - אישום בשימוש באלימות בדרכי המשטרה. זו יוזמתו הפרטית של ח"כ נוף משום שהנושא רגיש. אמרתי לשר המשטרה כי אני מעדיף שאנחנו נדון בנושא זה בוועדה מאשר במליאת הכנסת.

ועתה, ברצוני לקדם בברכה את ח"כ יורם ארידור, שיהיה חבר ועדה פעיל, והוא בא במקומו של ח"כ יצחק שמיר. כנראה, שבסוף הקדנציה אנחנו נצטרך לעשות חליפין ביושבי ראש הוועדה, כך שח"כ ארידור ישב במקומי.

י. ארידור:

אני מודה ליושב ראש על הברכות.

באתי במכוון לישיבה זו כדי ללמוד

מיושב ראש הוועדה.

היו"ר י. תמיר:

החוק שעומד לפנינו יוצג ע"י מר גלאס בקווים כלליים, ולאחר מכן נשמע את באי כוח "עתים", ואחר כך תציגו את השגותיכם, ואחר כך הוועדה תשב וחדון.

מר גלאס:

אני חושב שבראשית אני חייב הסבר מדוע אני מופיע כאן מבלי להציב בפני הוועדה נציג הממשלה על מנת להציג את החוק הקיים. אם כן המצב הוא כך: קיימת פקודה מנדטורית עוד משנת 1932, שמשום מה בשנת 1948 כאשר חלקו את סמכויות הממשלה המנדטורית בין השרים השונים, שכחו אותה ולא העבירו את סמכויות הממשלה לפי הפקודה הזו לשר אחר. הדבר הזה אולי מובן מתוך זה שבפקודה הזו לא הוענקו סמכויות מינהליות לנציב העליון בממשלה המנדטורית, אולי משום שגם לא הוענקו סמכויות, וגם שם העבירו את הסמכויות לשרים. כאמור, הפקודה נשכחה ב-1948, ולכן היא לא היתה בטיפולו של אף משרד אחד.

כידוע לכם, בקריאה הראשונה של הצעת חוק זו הוצג התיקון ע"י שר ההסברה, וקרה משהו בישראל - שאין לנו כיום שר הסברה.

דעתי הפרטית היום היא, מכיון שיש קרבה מסויימת בין הנושא של לשכת העתונות הממשלתית, שזה נמצא במשרד ראש הממשלה - ואני מבין שמשרד ראש הממשלה קבל הודעה, והוא אמר כי אין זה מענין אותם ---

ב.צ. קשת:

האם אתה חושב שעלינו להתייחס למצב המוזר ששכחו את הפקודה הזו זה עשרות שנים ושכדאי להמשיך מצב זה, או שזה בכלל נושא חדש?

מר גלאס:

לא הייתי אומר כך. אם תבוא מטעם הוועדה איזו הצעה לקבוע מפורשות מי יהיה ממונה על הצעה זו, אז אין זה נושא חדש. אבל אתה יודע שמי שמעורר כי זה נושא חדש, הרי שאז יהיה זה נושא חדש.

רציתי להסביר מדוע הדבר הזה לא נעשה

לדעתי, ומדוע לשכת העתונות הממשלתית ענתה שאין זה מעניין אותה.

מכל מקום, זו פקודה שמסבירה זכות יוצרים

זו טא למי שמספק ידיעות שנתקבלו בדרך אלחוטית או טלגרפית. למעשה, זה דרך הטלסק, והיא נוחת לפי המצב היום הגנה מסוימת במשך לא יותר מאשר 36 שעות משעת פרסומה, ולא יותר מ-48 שעות משעת קבלתה. כאשר נתקבלה פקודה זו בשנת 1932 אז נקבעו 84 שעות על הפצת ידיעות שנתקבלו בדרך הטלסק ושופקו לעתונות. כך שמי שמעתיק מעתון אחד לעתון שני את הידיעה שנשלחה, ייאשם בעבירה, והעונשין שהיו מזמן התישנו. כמו כן, העונשים שבהצעה זו, אשר בינתיים עברו עליה שנתיים, גם כן אינם מספיקים. על כל פנים, זו סנקציה שהיא קבועה היום.

זהו תוכן הפקודה במלים קצרות. זה זכות

יוצרים על ידיעות טלגרפיות.

מדוע זכות יוצרים לא חלה עליהם? מפני

שאינן בזה שום מקוריות. אין לומר שבידיעה שמתקבלת בדרך הטלסק והטלגרף יש בה משום מקוריות. החקיקה נחנה את ההגנה המצומצמת והצנועה הזו לעניין זה.

התיקונים המוצעים: לפני 20-25 שנה

היו העתונים כפי שהופיעו מפיצים ידיעות, כאשר בסוגריים היו מציינים את המלה "עתים", או "סט"א", או "רויטר". ברור הוא שהפקודה הזו כאשר נתקבלה ב-1932, באה להגן על "רויטר" שסיפקו ידיעות לעתונות המקומית בזמן המנדט. נוסף לאלה היו עוד "אסושיאטד-פרס" ועוד.

היום אין נוהגים בזה, אלא על ידי

ההודעה מופיע בסוגריים האזכור הזה, כלומר זה נתקבל ע"י סוכנות טלגרפית זו וזו.

זאת ועוד: כאשר הפקודה הזו נתקבלה

ב-1932, הייתה השיטה כזו - משהגיעו ידיעות טלגרפיות הן הגיעו לסוכנות הדואר, והיא הפיצה אותן בדרך טלגרפית, ובכך זה הגיע לטלסק שנמצא במערכת העתונים. בשעת הכנת ההצעה הזו, הלכתי עם חברים ממשרד ראש הממשלה לבתי דפוס של אחד העתונים בארץ וראיתי כיצד הדבר הזה פועל.

במקום האזכורים שנמצאים בחוק הקיים

בדבר הידיעה הזו במשרד הדואר, תבוא עכשיו התייחסות לקבלת הידיעה בטלסק. יש גם הצעה שהקבלה של הידיעה, וגם המועד של קבלת הידיעה, יוכחו ע"י הגשת סרט של הטלסק, וזה דבר שיוכח באופן אוטומטי את קבלת הידיעה וגם את הזמן, כי לזמן יש חשיבות רבה בזה.

שוב, במשך 40 שנים אלה נשתנה קצב החיים,

וגם קצב ההתיישנות של הידיעות במידה לא קטנה. על כל פנים, זו דעתה של הממשלה. אולי אנשי "עתים" יחלקו על זה. יכול להיות. אבל הממשלה נחנה דעתה על זה, והיא הציעה לקצר את זכות ההגנה מ-84 שעות ל-48 שעות. יכול להיות גם 36 שעות בלבד.

אנחנו יודעים, לצערנו, מה המצב היום.

כאשר יש סערת רוחות על דו"ח מבקר המדינה, ובערב אותו יום יש ידיעה על מה שקרה ביוהניסבורג - זו רק דוגמה, כדי להראות את קצב ההתיישנות של ידיעות אלה, כך שלדעת הממשלה זה מחייב קיצור הגנה הניתנת בחוק הקיים.

מוצעים כאן גם תיקונים טכניים בדבר

הוכחת העבירה והוכחת הפצת העתון שזו נקודת המוצא החשובה ביותר; יש גם הגדלה ניכרת של קנסות לעומת המצב הקיים; יש גם מתן אפשרות להגשת קובלנה פרטית לבית המשפט במישרין. כלומר, נפגע לא יהיה עוד חלוי בכך שהמטרה תכיר בכך שיש בזה עניין ציבורי. הוא יכול לפנות במישרין לבית המשפט במגמה להשיג הענשת האדם שגנב את הידיעה כביכול.

מר גלאס:

ועוד הוראה שקיימת ואני רוצה לעמוד עליה: נקבע שזכות יוצרים זו תהיה בבחינת עבירה אזרחית שכנגדה יכולים לטעון כי נגרם נזק. הדבר הזה לא יהיה קל, ואיננו רוצים לשלול ממישהו שיכול להוכיח נזק או שיש חשש מפני התנהגות מתמידה של גניבת ידיעות, כך שאפשר להשיג צו מניעה.

אני מודה ומתוודה שנחתי מחשבה על זה, וחשבתי שאפשר לשכלל את זה וללכת לפי המתכונת של נזיקין בפקודת הפטנטים. אבל זו אחת ההוראות האחרונות. אין התנגדות לממשלה במקרה שרוצים לשכלל את העניין הזה. כך שאפשר לקבל פיצוי כספי גם בלי שיוכיחו בכל חומרת הדין נזק חמרי שבדבר. שזה יהיה אפשרי.

אני מבין שלאנשי "עתים" יש כמה השגות.

היו"ר י. תמיר: יש לי מסמך של עורך דין לבליוך בעניין זה.

א. ורדיגר: אני חושב שיש כאן "חקר" שנציג משרד ראש הממשלה שלמעשה הוא האחראי לנושא זה, לא הופיע. לא יתכן שהוא לא יופיע. האם הוא הוזמן? (מר גלאס: כן) לדעתי, זה שמטעם משרד ראש הממשלה אמרו שזה לא מעניין אותם, או שזה לא שייך להם - יש בזה משהו שחסר.

מבחינת העבודה החקינה של הוועדה, אדוני היושב ראש, אני חושב שיש כאן דבר שצריך לבררו. ההצעה הזו הועלתה בכנסת ע"י שר ההסברה. עכשיו אין שר ההסברה. כך שלא יתכן שהדבר הזה יפול בין הכסאות. לכן הייתי מציע ליושב ראש הוועדה לברר את הבעיה הזו עם הגורמים הנוגעים בדבר.

היו"ר י. תמיר: לפני שבועיים נערך בכנסת דיון על חקציב משרד ראש הממשלה. לפי הדין, דיון זה נערך בוועדת הכספים. אני הצגתי בעיה זו בפני חברי הליכוד שהשתתפו בנושא זה, שבין היתר הגיעו לנושא זה של הסברה, של בן-גוריון, של יד בן-צבי, יש הרצל. כלומר, בין כל אלה הייתה הבעיה של ההסברה. מסתבר כי משרד ראש הממשלה הפך להיות מקלט לכל מיני אגפים וזרועות ממשלתיים. כך שקם מנכ"ל משרד ראש הממשלה - מרדכי גזית - ואמר שהם אינם עוסקים בנושאים אלה. במשך השנים 1973, 1974 ו-1975 הוצאו 13 פרקים מסוג זה ממשרד ראש הממשלה. הוא אמר בפירוש כי הוא איננו מתנגד שיוצאו הנושאים הללו.

כך שצריך להבין את זה. משרד ראש הממשלה הוא רק מסגרת מינהלית פורמלית, והיא איננה עוסקת בזה. אם אתה, ח"כ ורדיגר, רוצה לעורר את זה, הרי שתוכל לעשות זאת במכתב אל רק הממשלה.

מכל מקום, אני מבקש שנושא זה לא יתעכב. אם מר גלאס לא היה מופיע אצלנו, אז לא היינו יודעים ולא כלום בעניין זה.

אני מציע שניגש לחקיקה.

מר ולנר:

אינני רוצה להכנס לסוגיה של סמכויות.
אבל "עתים" היתה הנפגעת הראשית בענין
זה. זה מוכיח את המצב האבסורדי בשטח זה המתנהל במדינת ישראל. איש
כרצונו עוסק בזה מבלי שתנתן הגנה לנפגעים.

אנחנו התחלנו בזה לפני כמה שנים, וזה
עומד לסדר היום בפני "עתים" במשך 6 שנים. זה התחיל במשרד המשפטים,
ואנחנו נפגשנו עם היועץ המשפטי לפני 3 שנים, והענין הזה מתגלגל
ומתגלגל. כפי שאמרתי, יש הפקרות בשטח זה.

אילו היו קמים היום כמה עתונים במדינת
ישראל ולוקחים כל הבא ליד - ויש לנו כאן 10 עתונים - הרי שאז היה
שורר מצב קשה. היו לוקחים ידיעות שלהם, ואז אי אפשר היה לבוא אליהם
בתביעה כלשהי.

כיום חייבים 3 עתונים במדינת ישראל
לקיים את זה. כולם בשטח הלועזי. הם צריכים לקיים את "אל תגנוב".
בכמה וכמה הזדמנויות מרשים לעצמם כמה עתונים עבריים שוליים
או כלכליים לנהוג כך גם כן.

בתחילה אנחנו נתקלנו בעתון אחד - עתון
בולגרי, אשר באופן שיטתי הוא לוקח ידיעות של "עתים", כאשר היא מציגה
את כל סוכנויות החדשות. היא מייצגת את "רויטר" ו"יונייטד פרס"
ועוד, ומשלמת עבור זה 2.5 מיליון ל"י, ואנחנו עמידים להעלות את
הסכום הזה ל-3.5 מיליון ל"י. אחרי כל זה, בא אותו עתון פלוני-אלמוני
ולוקח ומדפיס את הידיעה ללא רשות. אנחנו ניסינו לפעול בהתחלה, והוא
קצת נפגע והסכים להתחיל לשלם. אבל אחר כך התברר שמדינת ישראל מקיימת
חוק מ-1932 מהתקופה המנדטורית. וכאשר ניסינו להפעיל פקודה זו, אז
התברר לנו כי זה כאילו דבר שלא קיים ושאי אפשר להשחמש בו.

כך שלעתון הבולגרי הזה הצטרף עתון
צרפתי, ולפני חודשיים-שלושה הצטרף גם עתון רוסי. כל אלה נוהגים
באוחה שיטה. גם עתונים כלכליים - "מבט", "יום-יום" - לוקחים
מפעם לפעם ששייכות ל"עתים".

בשטח של ידיעות, המצב פרוץ. המשטרה
חוששת לנקוט באמצעים כי היא לא רוצה להסתכסך עם עתונים גם אם הם
עוברים עבירה בפועל. (ב.צ. קשת: מה הסטטוס של "עתים"?)

"עתים" הוקמה בשנת 1950. היא מופעלת
ע"י כמה עתונים במדינת ישראל שהם בעלי המניות של החברה כדי לענות
על הבעיה של סוכנות חדשות שלא היתה קיימת קודם לכן במדינת ישראל.
כך שאז היה מצב כזה - נניח, בבתי המשפט היו מכסים כמה עתונאים
כתבים, וכל אחד היה מייצג את העתון שלו. "עתים" הקימה שירות
שמשרת כמה וכמה תחומים פרט לכנסת ועיתונות. מכל מקום, הפעילות של
"עתים" מבוססת תוך תיאום עם אגודת העתונאים, והיא הסכימה להגביל
את עצמה בתחומים מסויימים. כך שהיא קבלה את זכות הפצה בארץ, את
סוכנות החדשות בארץ - "רויטרס", "יונייטד-פרס" ו"סט"א". העסק
הוא עסק פרטי של בעלי מניות השייכות למרבית העתונים במדינת ישראל.

אינני יודע אם אנחנו איננו זכאים
להגנה. אנחנו חשים בענין זה חשופים, לכן אנחנו מבקשים הגנה.
(א. ורדיגר: כלומר שחוק זה נוגע ל"עתים") הוא יכול לנגוע גם לעתון
אחר.

"הארץ" רכש היום זכויות, והוא שולח
מפעם לפעם הודעה שלא להעתיק את הידיעה. (מר גלאס: יש בזה זכות
יוצרים)

אני רואה את הענין הזה בצורה חריפה.
לכן השתמשתי ב"לא תגנוב", ולא ב"לא תגנובו", כי עתונים מסויימים
חושבים שמוחר להם. לכן אנחנו מבקשים לסייע לנו בענין זה.

למעשה, גם לחוק זה אין מספיק שיניים
כדי למנוע את מצב ההפקרות דבר שאינני יודע אם קיים במדינות אחרות.
יש לתת את ההגנה הדרושה בשטח שהוא כולו פרוץ.

מר בלצן: אין הרבה מדינות שיש להן מצב כזה.
בדרום אפריקה אין אף סוכנות אחת בלתי
תלויה. כל הסוכנויות הן ממשלתיות.

עתון משלם כיום 70 אלף ל" לשנה עבור
שירותי "עתים", בעוד שביוון או במצרים או בסוריה מקבלים את זה
מהממשלה בזיל הזול, במחיר פורמלי, כי היא שולטת על זה. ואילו
במדינת ישראל נקבע שבה תהיה סוכנות בלתי תלויה, ואני מקווה
שחברי הוועדה יכירו שסוכנות "עתים" לא הופיעה במשך 25 שנה כסעיף
בתקציב הממשלתי. הנה, השנה התקציב שלה עלול להסתכם ב-3.5 מיליון ל"י.
זאת ועוד: אתם גם לא שמעתם הלונה על סוכנות "עתים" שלא היחה בסדר.

לכן אני חושב כי חשוב למדינה שתתנו
לנו אפשרות להתקיים. קל לאמריקה לקיים סוכנות "אסושיאטד-פרס" עם
אוכלוסיה כפי שיש אצלה, וזאת למרות שיש להם 1000 עתונים. אנחנו
צריכים להתקיים על 18 עתונים, כך שזו מלאכה קשה מאד, אם להוסיף
גם את מה שגונבים - הרי שזה עוד יותר קשה.

אם אתה לא מכסה את הידיעה המסויימת
אז גם אני יכול לגנוב כפי שעושה העתון הבולגרי. זה ממש גזל, וזה
לא פחות ממעשה של אדם שנכנס לקולנוע ורואה סרט חינם. (י. ארידור:
לגבי הידיעה המסויימת, קשה יהיה להוכיח את זה) עתון יצטרך להיות
מנוי על שירותי "עתים". לסוכנות "עתים" יש יותר אפשרויות של בקורת,
ואנחנו מתחשבים עם כל מנוי ועם כל אזרח.

החוק הזה הוחק ע"י שלטון המנדט אשר
רצה להבטיח את "רויטרס" הגדול, וכולו היה מבוסס על אימפריה שלמה
על מנת שיוכל להתקיים.

אנחנו מבקשים מהכנסת לתת לנו את
היכולת להתקיים. בקשנו מיועץ המשפטי לרענן את החוק. ניסינו להגיש
משפט נגד העתון הבולגרי, אז הייתי צריך להתחיל מתחנת משטרה ולהוכיח
את הידיעה. אלה הם דברים קשים מאד. בקשתי מאותו מר קדמי, שהיה
התובע המחוזי, והוא אמר לי שאין לי הוכחות. לכן בקשנו שתהיה לנו
אפשרות להגיש קובלנה פרטית.

החוק הזה הוא צעד קדימה, ואנחנו
מבקשים כמה דברים לשפר בחוק זה. קודם כל, אנחנו מבקשים להשאיר את
72 השעות, כי למעשה העתונים העבריים בדרך כלל - פרט לעתונים
מסחריים שלא גונבים הרבה - ההערכה היא שעתון עברי לא יגנוב
ידיעות. עתון עברי צריך באותו בוקר להתחרות עם עתון אחר.

בקצב של היום 36-48 שעות - זה לא
עונה על הבעיה, כי אחר הצהריים יש כבר ידיעה בעתון ערב. ואם זה
יהיה 72 שעות, אז כעבור 3 ימים הידיעה תפורסם, ובינתיים זה
מתגלגל במקום נידח, ואז מרגיש אותו עתון שהוא נכשל משום שהוא
כבר שמע את הידיעה ממישהו אחר.

היום כדאי להוציא עתון גם לציבור
קטן. אני מבקש מאד שתהיה הגנה כזו, והרי מטרת החוק היא לעזור לנו,
וזאת מבחינת המדינה, מבחינת התפתחות הציבור וגם מבחינת התפתחותה של
העתונות בחיינו וגם מבחינת הקימוץ.

הספירה מתחילה מרגע התקבל הידיעה -
72 שעות ו-84 שעות; ומרגע הופעת העתון 36 שעות ו-48 שעות.
מאחר והעתון מופיע למחרת בשעה 6 בבקר,
הרי שהוא מוכר את זה ומשתמש בזה. 36 שעות יעברו אם זה יגיע בשעה 6
בבקר. אבל אם זה אחר צהריים, אז זה פחות.

בעתון בוקר תמצא הידיעה. ב"דבר"
היא תהיה גם כן למחרת. לגבי יום ששי: כל דבר שהופיע בעתון ערב,
אז ביום א' לא יהיה כל הבדל בין עתון שגונב את הידיעה ובין עתון
שמסלם עבור הידיעה. למעשה, אנחנו לא מקבלים את ההגנה הדרושה.
לדעתנו, השעה שתקבע כאן היא החשובה.

מר בלצן:

"הארץ", "דבר", "הצפה", "על-המשמר", "ג'רוזלם-פוסט", "מעריב", "ידיעות-אחרונות" ו"שירות השידור" - כל העתונים האלה נמצאים ב"עתים". כולם משלמים אותו דבר.

בגלל שמספר העתונים כל כך קטן אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו לקחת מעני פחות ומעשיר יותר. באמריקה, למשל, לוקחים יותר מעתונים בעלי סנסציה. בארץ קטנה כשלנו, איננו יכולים לקחת יותר משני עתונים שהם בעלי תפוצה יותר גדולה, שכך אז נהיה תלויים. אנחנו לא רוצים להיות תלויים.

ועוד דבר: יש בחוק זה דבר שנשאר מהמנדט, משנת 1932, והוא: (מצטט באנגלית)

זאת אומרת, שזה כולל כל ידיעה בטלגרף, אבל לא כל הודעה שנמסרה לציבור. זה היה ב-1932, כאשר לא היה עוד רדיו בישראל. עכשיו, בתרגום העברי שלא קובע, נאמר שידיעה טלגרפית כוללת ידיעה המופצת באלחוט. בזמנו לא היה רדיו, כך שזה פותח פתח אשר מבחינת ההובחה זה דבר קשה מאד, כי תהיה טענה שזה היה ברדיו. כעבור מספר שנים אני אצטרך להביא את כל האנשים שהיו ב"חדשות", ואת הסרטים ועוד. זה דבר שיכביד על בית המשפט.

אנחנו חושבים שמוטב כי יכתב שידיעה טלגרפית כוללת ידיעה והודעה המופצת לידיעת הציבור. באנגלית המלה - היא הרבה יותר נכונה. (מר גלאס: הרי האנגלית קובעת)

אני חושב שהיה רצוי כי ייקבע העניין הזה אם אתם רוצים לעזור לנו. אני חושב שזה לא מוסרי להעמיד אדם במצב שהוא תמיד יצטרך להכריע בין הוצאת 70-80-100 אלף ל" בשנה ובין להיות גנב. לכן אנחנו מבקשים שיהיה חוק מהיר שנוכל להגיש משפט מבלי לחשוד שיאמרו לנו שהאיש שמע ברדיו, ושנוכל להתקיים..

נ. אליעד: אני לא מתמצא בחוק, ואת מי זה משרת.

אם זו סוכנות "עתים", אז מדוע מישהו אחר צריך לקבל את זה אחרי 10 ימים? ברצוני להבין נקודה זו, למי זה מועיל כאשר נוריד מ-72 ל-36 שעות?

מר גלאס: לכל הזכויות יש תקופת זמן. זכות יוצרים זה 50 שנה. עכשיו, בחוק החדש בענין זנים שמטפחים - יש תקופה מסוימת; בענין פטנטים וסימני מסחר יש גם כן תקופה. לכל אלה יש הכלל שבעבור זמן הם נופלים. כלל זה נהפך לרשות הציבור. כמובן שיש לזה פנים לכאן ולכאן. הממשלה כשדנה בזה היא עוררה נקודה זו. אני מודה שההצעה המקורית לא דנה בשאלה זו. אבל השרים עוררו את השאלה מיוזמתם הם. והם אמרו שמכיון שעברו 40 שנה - מ-1932 עד 1973 - הרי שמצד אחד יש איזו התמצאות בין חופש אינפורמציה ובין חופש הפרט, והמחוקק חייב לקבוע היכן הגבול. ואז הם הציעו מה שהציעו לגבי אותן 24 שעות. אבל קצב החיים שלנו השתנה, והערך בחור מוניטין של חדשות כיום הוא חשוב, משום שהיום מתמלאות החדשות הרבה יותר מהר משנתמלאו לפני 40 שנה. לכן הוצע לקצר את התקופה. זו הייתה המגמה.

כמובן שהכנסת יכולה לממש את הדופק ולהגיד איך הציבור מגיב, ושיש אמצעי קומוניקציה, רדיו וטלוויזיה. אמצעים אלה הם יותר גדולים מהאמצעים שהיו ב-1932; האם ערך הידיעה כעבור 84 שעות הוא עדיין עד כדי כך שאני צריך לחת לו הגנה, או האם זה לא מיושן? כמו שלוקחים עתון יומי מלפני יומיים ושמים אותו הצדה. עתון - להבדיל משבועון וכתב עת אחר.

אני חוזר ואומר כי זהו הנימוק - ההתפתחות של אמצעי קומוניקציה, הקיצור של ערך המוניטין שחל עקב ההתפתחות הזו מחייב קיצור התקופות האלה שבהן ניתנת ההגנה.

א. ורדיגר:
מהו המצב מבחינה החוק בחו"ל? אולי החוק הזה היה במקומות אחרים בזמן המנדט הבריטי? (מר גלאס: חפשתי ולא מצאתי)
מהו המצב הזה במדינה באירופה, כמו: דנמרק, שבדיה ועוד?

ב.צ. קשת:
דוגמה: אני מוציא עתון, למחרת אני מוציא עתון חדש, ויש לי כתב, או אין לי כתב, ואני מפרסם את הידיעה בשעה 6 בבקר. אותה ידיעה שקבלה "עתים". אני משנה את הנוסח, ולא את החוכן. את הידיעה אני מקבל באמצעות טלפון מניו-יורק, ואני מפרסם ידיעה של "עתים" כאשר אני משנה את צורה. כיצד אפשר לומר שאני גנבתי ידיעה כזו כאשר קבלתי ע"י חברים שלי בעולם? או שהידיעה עולה לי בזול ואני מפרסם אותה. איך אתם יכולים לזהות בשעה שיתכן שאני באמת לא רימית אתכם?
ב) כמה אנשים מועסקים ב"עתים"?
מהי החלוקה - כמה כתבים וכמה עובדים באדמיניסטרציה, ומה אומר המאזן של "עתים"?

י. בארי:
מגמת כולם, כולל הממשלה, היא למנוע את הגניבות של הידיעות. על כך אין חולק. השאלה היא לגבי המתכונת שאנחנו נציב.
בלי קשר עם אחד העתונים הלועזיים בארץ, הם לפעמים מפרסמים ידיעות מרעישות. כך שאנחנו צריכים לקחת בחשבון את אורך הזמן.
האם אתם מחייבים את ציון מקור הידיעה אם היא נמסרת על ידכם? או ברדיו - האם הם חייבים למסור שמקור הידיעה בא "עתים"? היכן אתם נפנסים כאשר אתם הנכם המקור של הידיעה?

היו"ר י. תמיר:
אני מבקש ממכם למסור למזכיר הוועדה את השגותיכם לגבי הצעת חוק זו.
עורך דין ליבליך מציע (קורא את ההצעה)

מר בלצן:
לח"כ אליעד - כאשר אנחנו אומרים לאסור על העתקת ידיעות, הרי שאנחנו מתכוונים לזה. לדוגמה: אסניכסון החפטר בלילה, ולמחרת כוחב על כך איזה שהוא עתון - אנחנו לא אומרים ולא כלום; אבל כשיש תאור פרטים אז אנחנו צריכים להוכיח, ובשביל זה יש בית משפט. לכן אני אומר ש-72 שעות צריכות להיות, כי אנחנו רוצים לשמור על זכות העתקה. ופה אנחנו גם מתייחסים למה שאמר ח"כ קשת לגבי מישהו שמסווה - זה קשור עם טכניקה של עתון.
יש דבר יוחר יקר מאשר "עתים", וזה להעסיק אנשים. אם היום מישהו ירצה להשקיע כסף, ולשנות עד כדי כך שופט נבון לא יוכל להכיר את הידיעה - זה יעלה לו כל כך הרבה, שלא יהיה כדאי לו. לכן אנחנו בטוחים שאם תשאירו את זה לשופט, אז אנחנו נהיה מוגנים. לא יהיה כדאי למישהו להשקיע בזה. אולי הוא יוכל להקדים ביום, ביומיים, או בשלושה.

ב.צ. קשת:
אני חושב שאתה טועה. יכול להיות
עתון שהתענינותו לא חובקת זרועות
עולם, אלא מוגדרת בשתיים-שלוש נקודות, כך שכדאי לו להוציא על זה.

מר גלאס:
אם מקבל שלא ממקור אחר, אז עליו ההוכחה.

מר בלצן:
העתון הבולגרי אחרי המשפט הראשון
שהוא מופיע, כתב בסוגריים שהידיעה מצרפת,
או ממוסקבה ועוד. הוא הגיע לשטות כזו שעל ידיעה מאלג'יר הוא כתב
בעתון שהידיעה היא מאלג'יר. זה לא הגיע לשופט משום שאני לא יכול
להזיז את כל השלבים האלה. אולם, אם זה היה בא בפני שופט, ברור שהוא
היה מחמיג בזה.

טלפון מניו-יורק עולה יקר. במקום
להוציא 200 או 300 ל"י ליום ל"עתים", אז הוא מוציא לירה אחת לקניית
עתון אחד ומעתיק. מה גם שאין לו עובד. לכן אני בטוח שאם אתם
חתנו לנו את הכלי והאפשרות להגיע לשופט, אז השופט ישפוט בענין זה.

לגבי שאלתו של ח"כ ורדיגר: יש באירופה
7 או 8 סוכנויות, עם "עתים" ביחד. בשבדיה, נורבגיה, דניה, הולנד,
שוויצריה ופינלנד יש סוכנויות. אלו הן ארצות שרמת ההגינות שם היא
מאד גבוהה. זה לא תורכיה ויוון. כך שאין בזה כל בעיה.

העתונים מארצות אלה יש להם מיבנה של
עתונות מקומית. בדנמרק, למשל, זה בנוי כך שיש לו רפורטרים במלמה,
ולא כדאי לו לגנוב.

חברי הממשלה שקצרו את הזמן, לא חשבו
שמדובר בעתונות לועזית. כל העתונים שלנו הם ארציים, וכולם מופיעים
בחל-אביב, כך שהאינטרסים שלהם דומים וזהים, מה שאין כן שם. בפינלנד
אמר מישהו שהוא איננו חושב שעתון יעתיק מעתון מסחרי. ואילו עתון
בפינית, האם יעז להופיע עם ידיעות של עתון אחר מאתמול? ודאי שלא.

אם מחר יקום עתון בבאר-שבע או בחיפה,
אז הוא ירוץ לקראת "עתים", כי הוא ירצה להתבסס על הידיעות שלו.
יש אצלנו 70 איש המועסקים ב"עתים".
כ-40 איש מהם הם עתונאים, וכ-25 איש - כתבים. נוסף לזה יש טכנאים
וכתבים.

לגבי המאזן שלנו - אני מתבייש לדבר

על כך ---

מר ולנר:
המאזן שלנו היום הוא שלילי. בלומר,
יש לנו הפסדים, וזה בהתחשב עם המצב
הקשה שעוברים העתונים. אנחנו לא רוצים להיות רווחיים. מרבית
העתונות במדינת ישראל איננה רווחית.

היום משלמים עבור שירותי "עתים"
7000-8000 ל"י בערך, וזה כולל את "עתים". "עתים" מכסה את כל מדינת
ישראל. אנחנו עדיין מקווים שהכנסת תשנה דעתה, ו"עתים" תכנס לשם.
אנחנו עובדים בשביל פחות מ-8000 ל"י,
וזה סכום מגוחך. אם ירצו לעשות את המשחק הזה של לוד - זה לא עומד
במבחן המציאות גם מבחינת העתונאים. אגודת העתונאים איננה מכירה בהם,
ואיננה מאפשרת את זה. הוא מנצל את העתונאים שישנם בצורה גרועה ביותר.
אגודת העתונאים יכולה להעיד שאין לנו יחסים עם אותם עתונים.

מר בלצן:

בחוזה שלנו יש חובה לציין את מקור הידיעות. לכן מופיע בעתון בסוגריים הסימנים הבאים: "עחים" - (ע'); עחים-רויטרס - (ע"ר); עחים-סוכנות חדשות צרפתית - (ע"צ); יונייטד פרס - עחים - (יופ"ע); עחים-סט"א-יט"א - (עסט"א); עחים-מזרח - (ע"מ); עחים-חדשות-חוץ-עח"ח (שם כולל).

ידוע שהרדיו מציין מתוך סוכנויות ידיעות.

הממשלה הקימה סוכנות חדשות משלה, והיא

גם כן יכולה להינות מזה.

אין לי התנגדות להצעתו של עו"ד ליבליך

בקשר לידיעות הטלגרפיות לעתונות. גם "הארץ" מקבל ידיעות בטלקס. בסופו של דבר זה מגיע לעתון בטלקס. אין לי מה לומר בענין זה. מר ליבליך חושב על "הארץ".

אני מבקש לקבוע 72 שעות. אם מישהו

חושב שיש בזה משום פגיעה בחופש העתונות, אז אנחנו לא נעשה משפט, ושופט לא יברר שתי מלים אלו. אנחנו מחזיקים שני אנשים בבית המשפט, והם נמצאים שם באופן מלא, כדי לכסות את משפט מיכאל צור. אם מישהו יגיש משפט, אז אנחנו נוכיל להוביח את צורת השאלות והסגנון, ואני גם סומך על שופטי ישראל שיבחינו במצב, ואנחנו נביא אותו לכך שהוא יהיה מנוי שלנו, ואז יפסק הסיוט של פחד.

תודה רבה לכם.

היו"ר י. תמיר:

(אנשי "עחים" עוזבים את הישיבה, ובמקומם נכנסים ניצב א. שור וניצב י. קדמי - מטעם המשטרה)

י. בארי:

הוועדה יושבה 8-9 חודשים על נושא של

ערי פיתוח ומצפה-רמון, ואנחנו הגענו

לסיכומים מסויימים לגבי הגידול הראוי והמחוייב של האוכלוסיה של

המקום. מתוך בקור במקום ומגע עם האחראים במקום, אפשר לומר כי זה

רחוק מלהתקדם בקצב הרצוי.

אני מציע להזמין את ראש המועצה הממונה

וחבריה --- (י. ארידור: גם את מזכיר מועצת הפועלים) כדי לשמוע את

טענותיהם ולראות כיצד להביא לכך שהחלטות שלנו יהיו אפקטיביות.

היו"ר י. תמיר:

אני מקבל את הצעת ח"כ בארי. אני מציע

גם שתהיה ועדת משנה בת 5 חברים שתפגש

עם אנשי המקום - הכוונה למצפה רמון.

ב.צ. קשת:

אני מציע שיו"ר הוועדה יפנה לאותו

גורם שכלפיו היו מכוונות המסקנות.

נ. אליעד:

ועוד בעיה: מה נעשה בענין המרכז

העירוני בפחח-תקוה? האם ממשיכים לפעול?

היו"ר י. תמיר:

הענין תלוי ועומד. אנחנו עוד נטפל

בענין אזור התעשייה של פתח-תקוה.

ב. שימוש באלימות בעת חקירת עצירים במשטרה:

היו"ר י. תמיר: ח"כ עקיבא נוף מעורר סוגיה חשובה מאד, ואני מבקש אותך, ח"כ נוף להעלות

נושא זה.

אני מקבל בברכה חמה את ניצב קדמי לתפקידו החדש. אני מאחל לך הצלחה גדולה בתפקיד זה.

ע. נוף: אני מודה ליושב ראש על כך שהכיר בדחיפות הנושא שאותו עוררתי, והוא העלה אותו מיד.

אני מניח שברגע זה הנושא הזה איננו תופעה כללית. אני מעלה אותו כי התגלו תופעות קיצוניות, והן עשויות ליהפך לתופעה כללית. הכוונה היא, להכאת עצירים במשטרה במגמה להוציא מהם הודאות, ביחד עם מניעת אפשרות של עורך דין לראות את הקליינט שלו.

דוגמה אחת היא בתיק פלילי מס. 1/75. בבית המעצר בגבעתיים קבל מנצנר - בתיק הנ"ל - מכות באופן אכזרי כדי להוציא ממנו הודאות. בדעבד הסתבר שלא הוא האיש. אבל לא זה העניין.

בתעודת רופא של ד"ר בוריס אידלמן מבית חולים "הדסה" תל-אביב, שהוגשה לבית המשפט, כתוב שהוא מצא את הממצאים הבאים: (תעודת רופא מיום 27.12.74)

"1. הזרוע השמאלית בשני השלישים התחתונים שטף דם שממשיך עד השליש העליון של האמה בכל האזור נפוח בצורה בינונית;

2. הגבלה ביישור פרק המרפק ביד שמאל בגלל כאבים;

3. שטף דם בשני השלישים התחתונים של הזרוע הימנית;

4. לפי הערכת הממצאים שעל שני ידי החשוד ארעו ימים מספר לפני בדיקתי.

5. הממצאים הנ"ל הם כתוצאה מחבלות בגופו של הנבדק."

כאמור, הוא נוחן את חוות דעתו זו ב-27.12.74. וב-27.12.74 היתה כבר הודאה של הנאשם שהוצאה על פי דבריו בלחץ המכות האלה. כנראה שהנאשם הוכה שוב ב-30.12.74, שכן בתעודת רופא של ד"ר בוריס אידלמן נאמר:

"1. בצקת גדולה יותר מאשר ב-27.12.74 של הזרוע עם אזורי שטפי דם בצבע כחול ואדום בצד החיצוני והאחורי של הזרוע.

2. אודם וחום של עור האמה השמאלית עם שטפי דם כחולים.

3. שני השליש התחתונים של הזרוע הימנית מכוסים שטפי דם בצבע אדום וכחול.

4. האמה הימנית ללא שינוי מ-27.12.74.

5. הממצאים הנ"ל הם ממצאים חדשים שלא היו קיימים בבדיקה הראשונה והם כתוצאה מחבלות שארעו בינתיים מאז הבדיקה הראשונה וחבלות אלו הן שגרמו לממצאים החדשים.

6. סימנים אלו הם מחבלות קשים והנפיחות שראיתי בבדיקה זו היא איומה והיא חדשה ולא היתה קיימת בצורה זו בבדיקה הראשונה."

בעקבות זה פנתה המשטרה והזמינה

את ד"ר מאירסון, וגם הוא קובע -

"בגפה העליונה השמאלית - לכל האורך

הפנימי של הזרוע חבורה נרחבת שצבעה סגול כהה, או ירקרק. כמו כן חבורה נרחבת באמה בשטח הכיפוף ופחות בשטח הישור. צבע החבורה סגול כהה עם צבע ירקרק בפריפריה.

כל הגפה נפוחה והרגישה למשש עם הגבלות

קלות של תנועת פרק המרפק.

הגפה העליונה הימנית: חבורה נרחבת

לכל האורך החיצוני של אזור הזרוע ופחות יותר בחלק הפנימי בשטח הכיפוף של האמה חבורה נרחבת. החבורות בצבע סגול כהה וכל הגפה רגישה למישוש.

לפי צבע החבורות יש להניח שהן נגרמו

לפני כשבוע עד עשרה ימים.

אין לקבוע מה הגורם להם, אך אפשר

להניח שהן כתוצאה מחבלות קשות."

את זה כותב הרופא ד"ר ג.מ. מאירסון (מאיר)

ממכון לרפואה משפטית בתל-אביב.

אותו דבר כותב ד"ר דיציאן ביום

31.12.74: "שטפי דם ברקמות הרכות של הזרוע השמאלית מהכתף ועד למרפק, וכתוצאה הגבלה נכרת בתנועות המרפק. בצלום אין שבר.

(ב) שטפי דם בחלק האחורי של הזרוע

הימנית ללא חשד לשבר."

לאור הממצאים האלה החליטו שלושת

השופטים כי - "בהסתמך על דברי הנאשם והעדויות האחרות שנשמעו במשפט זוטא אשר משמשות סיוע, אנו קובעים כי הנאשם הוכה ע"י אנשי משטרה לפני תאריך מסירת ההודעה ולאחריו. בהכאות השתתפו: מר יהודה אמוראי, מר ז'אק קמו, מר יהודה דורי ועוד. אז כי לא כולם בצותא.

בהשפעת המכות התכופות מסר הנאשם

הודעה וידע גם לשחקר המעשה. לפיכך ההודעה וכך גם ההחלטה ודו"ח השחזור הכולל אימרות מצד הנאשם, ניתנו שלא מרצון ואינם קבילים."

מכל מקום, בית המשפט מוצא שהנאשם הוכה

לפני ואחרי המשפט בבית המעצר. בפני המשפט מופיעים אותם השוטרים שתשובותיהם היו עלבון לאינטלגנציה שהנאשם כביכול השתולל.

בתיק שני פלילי מס. 766/74 - מדינת

ישראל נגד יואב שלום בן-שלום - יש שוב תעודת רופא של ד"ר מיכאל הקובע שבבדיקה כללית נמצאו חבלות על הגוף. רוב החבלות הן בצורה של שטפי דם ובעין (קורא).

בית המשפט כתוב בפסק דינו - "ברור כי

הוא ספג מנה רצינית של מכות מידי השוטרים, מכות בגב ובצוואר ובחזה ויחכן גם בפנים וספק רב בעינינו אם כמות כזאת של אלימות היתה דרושה כדי "להרגיע" את השתוללותו של הנאשם."

ובהמשך קובע בית המשפט: "איך לנו ספק כי שני אנשי המשטרה שהזכרנו לא היו זקוקים למידת אלימות כזאת שתוארה כדי להתגבר על אסיר כבול שהשתולל בתוך מכונית. איש משטרה בחפקיד מצווה על מידה של ריסון עצמי העולה על זו שניתן לצפות מסתם אדם, והתרשמנו כי כאן לא גילו השוטרים שליטה עצמית מספקת."

שני המקרים האלה התחילו - כך אני מקווה - לעורר אצלנו הבהוב אדום. אני מציע שהוועדה הזו תשמע חוות דעת המשטרה, ומה קרה עם שלושת השוטרים שהיו מעורבים בהכאות; מה תוצאות החקירה, אם נפתחה חקירה כזו. בכל התקיפות והחומרה השתמשו אנשי המשטרה. ההנחיות ברורות שהודאות הוצאו ע"י מכות ושימוש באלות. במדינת חוק זה דבר בלתי נסבל, כולל על הודעה, על סנקציות במקרה שדבר זה יישנה, וגם ביטול הדבר הזה.

לדעתי, העיכוב הזה והאפשרות של עורך דין להתראות עם מרשו - זה דבר גם כן בלתי נסבל.

היו"ר י. תמיר:
אנחנו נשמע את נציגי המשטרה, ולאחר מכן נחליט מה לעשות.

ניצב א. שור:
אני מודה לח"כ נוף שהעלה את הענין של מנצנר, שכך בעתונות זה קבל תהודה גדולה ברוח חברתית וציבורית. אנחנו מנועים בשלב זה מלהגיב.

בית הדין פסק מה שפסק, ולא יכולנו להשיב, ולא יכולנו להגיב ולא לספר מה שחקרנו על הפרשה.

לא בכדי הבאנו רופא. השבוע עשינו כך שהקצין שהשתתף בפרשת מנצנר הועבר לתפקיד אחר עד שתסתיים הפרשה, ואנחנו נגלה הכל. לא נסתיר דבר. איך זה מנהגנו להסתיר. להיפך, אנחנו כואבים דברים אלה כמו לכם.

המקרה של יואב שלום בן-שלום היה בבית הדין המחוזי בחל-אביב. זה לא הגיע לידיעתי האישית. אני אבדוק אותו. אילו ידעתי לפני כן, אז אפשר שהייתי מביא אותו לפניכם.

יש שני צדדים לתמונה: א) אנחנו ערים מאד לנושאים הנוגעים לזכויותיהם של עצירים להתקשר עם עורכי דין. יש לנו פקודת קבע שמנחה את השוטרים. זוהי פקודה מס. 14.01.12 - מאסר, כליאה ושחרור בערובה; פקודה שניה היא מס. 14.01.34 - זו פקודה ארוכה ומפורשת בכל מה שנוהגים במשטרה; פקודה שלישית היא על שימוש בכוח ללא הכרח. היא כללית מאד.

אנחנו ערים שלאחרונה - אולי אני טועה, אולי אנחנו טועים, אבל בפסיכולוגיה של ציבור מתחדשים דברים כאלה שהופכים להיות אופנה - מתלוננים על מכות. אני עצמי ישבתי בבית סוהר לפני שנים רבות. זה היה בזמן המנדט. אני יודע כי האסיר דואג לכך שחבריו יכו אותו, או שהוא עצמו צובט את עצמו. זו שיטה. איך מטילים את זה על המשטרה - זו שיטה. אני לא רוצה לדון במקרים שנמצאים.

מכל מקום, לאור התמונה שהתחדשה אופנה זו לאחרונה - רוצים לתזור לנוהל שהיה בראשית שנות ה-50. היו תקופות שגם במשטרה הייתה נטיה לאלימות של שוטרים. הייתה לנו פקודה יוצאת דופן שאין דוגמתה בעולם - לשבת ולשמוע מעם בחודש הקראת פקודת הקבע המנחה בענין שימוש בכוח.

ניצב א. שור:

בשלב מסויים הפך להיות משקע בלבוח השוטרים, וזה החל להרגיז את השוטרים. חוות דעה פסיכולוגית קבעה שיש נזק בהקראת הפקודה מדי חודש, לכן בטלנו את זה.

יש בידי טיוטה של פקודה (קורא)

זאת אומרת שאנחנו חיים באותה אווירה. אותנו מדאיג גם אם יש לנו חריגים. אנחנו נעקור דברים אלה מהשורש במקרה שנמצא שיש לנו כאלה.

אנחנו דואגים, בראש וראשונה, למוראל, ואיננו רוצים להעניש את כל המשטרה אם יש חריג. וגם לא לעשות הכללות. (ב.צ. קשת: אתה לא מזכיר שיש חריגים) הדבר מדאיג אותנו. איננו רדומים. יש לנו חליפת מכתבים עם ח"כ קשת. הוא פנה לשר המשטרה בענין חבקינן. הוא היה שיכור גמור (ב.צ. קשת: הוא לא היה שיכור) זה נמצא כעת בדיון.

לסיכום: בכל הנושא הזה אתם פורצים

דלת פתוחה, שכן אנחנו חרדים למה שקורה. אנחנו עושים כל מה שניתן בכוח אנוש לעשות.

רבותי, השוטרים הם חתך נאמן של האוכלוסיה. אם יש עליה באלימות, אז יתכן שיש עליה כזו. על כל פנים, אנחנו לא חושבים שהתמונה כל כך קשה. חבל שבשלב זה איננו יכולים להשיב לכם על הדברים.

ניצב י. קדמי: לצערי הרב, בענין מנצנר אנחנו נמצאים בשלב דיון בבית המשפט המחוזי.

למרביית הצער, אין ערעור. (ע. נוף: מה זה קשור עם מכונית?) רציתי להסביר מדוע איננו יכולים להכנס לפרטים, - כי פרשת התביעה טרם נסתיימה. אנחנו לא יכולים לערער על החלטת ביניים במשפט פלילי. כך שבשלב זה אינני רוצה לומר דבר לגבי הענין, כי יכול להיות שהוא עלול להיות נושא לערעור. כאמור, אנחנו לא יכולים להכנס לפרטים, שכן כל כניסה לפרטים בנושא זה פירושו של דבר - אם אנחנו נרצה למתוח בקורת על בית המשפט, זו התערבות המשטרה בבית המשפט המחוזי. בשלב מתאים יהיה צורך לפנות לבית המשפט העליון.

כלליית אני רוצה לומר - וגם אישית

ברצוני לומר - שאנחנו צריכים לא לשכוח שכל עציר מובא לבית משפט שלום בקשר למעצרו, כך שהוא לא נעלם. תוך 48 שעות אנחנו חייבים להביאו לפני שופט. פירוש הדבר, דיון פומבי לעיני הציבור, לעיני העתונות והמשפחה. כך שאי אפשר לומר שאנחנו מדלגים בענין זה.

ובבית המשפט השלום כל הערה של עציר

נרשמת, עם תוספת שהשופט מוצא לנכון להוסיף.

במשך ימי המעצר אנחנו באים מספר פעמים

בפני בית המשפט. אם אנחנו מקבלים 6-7 ימים לעצירה, אז תוך תקופה קצרה באים מספר פעמים לפני שופט שלום. ואם הנאשם הודה בפני בית משפט שלום - וזה קורה מספר פעמים לא מבוטל - אז הוא אומר "הודיתי", או "לא הודיתי". ואם הוא הוכה, אז שואלים אותו מדוע לא אמר זאת לשופט, לעורך דין? יש לזה השלכה למקרים.

לצערי, אני לא יכול להכנס יותר

לפרטים עד סוף ההליכים לגבי ההשאה הראשונה והשניה של מנצנר. יהיה מקום לבחון את התנהגותו של מנצנר בפני שופט שלום. אני כבר חושש מאד שעשיתי יותר מדי. לכן אמרתי שאני אומר כלליית.

חובה להביא עציר תוך 48 שעות בפני

שופט שלום, והדיון הוא דיון פומבי, כך שכל מי שיש לו טרוניות יוכל

ניצב י. קדמי:

להעלותן בפני הציבור כולו כאשר השופט יושב באולם, שומע ומגיב. זה המקום הטוב ביותר להעלות טרוניות, ואת זה צריך לקחת בחשבון.

זאת ועוד: ניצב שור אמר שאנחנו ערים לזה שהפנס האדום דולק אצלנו מדי יום ביומו, ואנחנו רגישים כשהוא מתלהט. כאשר קורה מקרה מסוג זה הוא מתלהט, ואנחנו אתו. כאשר יש למשטרה עניין מיוחד מבחינתה היא, כגוף חוקר, מעונינת שלא להשתמש במעשים בלתי הוגנים. אזכיר את בית המשפט שעלול לפסול את ההודעה.

מה קורה לחקירה? האם החוקר יכול להרשות לעצמו לקבל אינפורמציה כוזבת? - כאמור, אנחנו ערים לכל הדברים הללו, ומשתדלים להבהיר לחקירה עצמה, ואומרים כי מבזבזים מאמצים לשוא. מכל מקום, אנחנו חוששים פן תמסר לנו אינפורמציה כוזבת. אנחנו צריכים להיות הצד המעוניין בקבלת אינפורמציה אמיתית כדי שלא נסחף לאותם ויכוחים מטעים.

לגבי פגישות עם עורכי דין: אנחנו נוהגים על פי הנחיות פסוקות של בית משפט עליון, ונעשה כמיטב יכולתנו שלא לחרוג מההנחיה הפסוקה על מנח לשמור על אפשרות של חקירה סבירה, מתקבלת על הדעת. אנחנו ערים לכך, ומקפידים לשמור הנחיה פסוקה זו של בית המשפט העליון.

השומים כל חברי הוועדה לדיון, אבל אנחנו נמשיך בדיון זה ביום ג' הקרוב,

היו"ר י. תמיר:

בשעה 10.30 בבקר.

תודה רבה. הישיבה נעולה.

הישיבה ננעלה בשעה 11.30.